

[Aksel Larsen.]

over for lovforslaget om ændring i pristalsberegningen, og det skyldes ikke bare, at det er en ordning, som er aftalt i fjor ved omsforliget, men også, at vi er af den mening, at det stiller arbejderne ringere, end de i forvejen er stillet, når det drejer sig om at få en vis lønregulering i takt med pristigningen. Det er jo, som jeg tidligere har haft lejlighed til at sige — og det ved jeg, at ikke alene Alfred Petersen fra Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, men endogså Eiler Jensen fra LO er enige med mig i — sådan, at for det første kommer disse lønreguleringer alt, alt for sent, og for det andet er de alt for ringe. Man regulerer ikke lønningerne tilstrækkeligt, så de virkelig følger med prisstigningerne. Vi har oplevet adskilligt af det, jeg vil kalde pristalsfusk i de forløbne år. Jeg er af den opfattelse, at dette er noget i samme retning, omend gennemført på en anden måde end tidligere, idet man nu unddrager alle de indirekte skatter og afgifter fra pristallet. Vi kan ikke være tilhængere af dette.

Jeg er ganske klar over, at noget af det, der skal laves et stort nummer ud af i den kommende tid, er udbyttebegrænsningen. Det skal siges navnlig til arbejderne i dette land: nok har vi ved lov vedtaget, at I ikke må få mere i lønforhøjelse, end I nu får, men til gengæld klipper vi kapitalisternes klør derved, at vi vedtager en lov om udbyttebegrænsning. Tillad mig at gentage, hvad jeg har givet udtryk for før, at denne lov om udbyttebegrænsning er så lidt værd som ingenting. Det er en midlertidig udbyttebegrænsning, det er nærmere en art tvungen opsparing, som kun skal gælde for 2 år. Lovforslaget er endda gjort betydeligt ringere mellem første og anden behandling, idet regeringen og regeringspartierne tog hensyn til indsigelser fra Fondsbørsens medlemmer, således at aktionærerne i de aktieselskaber, som i fjor udvidede aktiekapitalen mod kontant indbetaling — ikke i forhold til hvad aktierne er eller var værd, men mod en mindre kon-

tant indbetaling — alligevel skal have udbytte, som om de havde betalt aktierne efter deres børskurs. Det kan ikke stemme os mildere over for lovforslaget.

Det er også nødvendigt her at sige, at de penge — hvis der overhovedet bliver tale om summer, der kan ses og tælles — som aktieselskaberne bliver forhindret i at udbetale i udbytte i de kommende 2 år, dem vil de kunne spare op og under en eller anden form lade komme aktionærerne til gode, når de 2 år er forbi. Så bliver det formodentlig et spørgsmål om skatteteknik, hvorvidt man efter de 2 år vil forhøje udbytteprocenten og dermed udbytteudbetalingen, eller hvorvidt man kan klare sig ved en eller anden form for bonus, eller hvorvidt man vil foretrække sammen med andre forøgelse af aktieselskabernes formue at give aktionærerne pengene i form af friaktier eller billige aktier. Der ville have været mening i et lovforslag om udbyttebegrænsning, hvis regeringen samtidig i lovforslaget havde indsat en bestemmelse om, hvad de penge, der spares, skal bruges til, og forlangt, at de skulle bruges til samfundsgavnlig formål, eventuelt til en samfundsmæssig investeringsfond. Noget sådant har regeringen ikke villet, og man må dog i hvert fald erkende, at med den korte tid, der har været levnet vort parti, har det været en umulighed for os at udarbejde et forslag, der kunne sørge for, at der kom lidt mening i udbyttebegrænsningsloven. Vi har dermed ikke opgivet tanken. Vi forbeholder os senere at komme med et lovforslag, der kan supplere dette lovforslag om en såkaldt udbyttebegrænsning. Men vi er altså ikke i stand til at gøre det nu, og da vi ikke kan se, at lovforslaget er noget som helst andet end det, man kalder et figenblad — i Amerika ville visse kredse måske kalde det brystholder og trusser til hunde, som altså måske nok tilsyneladende kan skjule visse ting, men i virkeligheden henleder opmærksomheden på dem — så ser vi os ikke i stand til at stemme for lovforslaget. Vi vil ikke anerkende, at dette er udbyttebegræns-